

at det nødvendigt skulde føre med sig, at de ifjor givne Tillæg blev anvendte efter disse friere Regler. Nu tror Udvalgets Flertal imidlertid for saa vidt at kunne følge Ministeren, og jeg tror, at dette „for saa vidt“ kan betyde væsentlig Enighed mellem os, at, da det maa erkjendes, eller i alt Fald antages, at, en Del af de Beløb, der allerede ere blevne givne ifjor, kunne paa Grund af Personskifte indenfor det Personale, der lønnes af Medhjælpssummerne, være blevet stillet til Ministrenes Raadighed, og Ministeren saaledes foruden det, der nu gives, faar en Del af det tidligere bevilgede Tillæg frigjort i næste Finantsaar. — har Flertallet Intet imod, at Ministeren anvender de friere Regler, som han angav, saavel paa de nu søgte Tillæg som paa den Del af det tidligere, der ikke længere er bundet til Personer; med denne Begrænsning til begge Sider tror jeg, at der vil være Enighed tilstede. Altsaa Ingen vil misse, hvad han nu har, og de Personer, i hvis Stilling ingen Forandring er sket, ville saa vidt muligt faae de 10 pCt., her er Tale om, til det Øvrige; det er Meningen, det er den samme Forudsætning, som man tidligere har udtalt. At stille det fuldstændig frit hen til Ministrenes Raadighed, saaledes, at maaste de Personer, der have fuldt Arbejde og kun en Løn af 400 Rd., kun kunne faae nogle faa Procents Tillæg af de foreslaaede 35,000 Rd., medens Andre, der have Mere, faae 15 eller 16 pCt., gaar ikke an; men jeg antager heller ikke, at det vil blive Følgen af den friere Anvendelse, som den ærede Minister ønsker. Altsaa, noget større Frihed er Udvalgets Flertal enig i, at der efter Omstændighederne kan tilstaaes Ministeren; men man forventer, at det vil lykkes Ministeren ved Anvendelsen af disse Summer at give de Personer, som ifjor have faaet et Tillæg af 10 pCt., atter iaar et Tillæg af 10 pCt., naar det samme Arbejde kræves af dem i Aar som ifjor.

Finantsministeren: Den ærede Ordfører begriber, at jeg ikke vil give noget som helst Løfte, om hvilket jeg ikke veed, om det vil kunne gennemføres paa den Maade, som det ærede Medlem sagde. Hvad jeg ikke behøvede at sige, men gjerne skal gjentage, er, at, naar man beholder en Mand i samme Stilling, hvori han i Øvrigt har været, tager man ikke Noget fra ham; deri har den ærede Ordfører Ret, det er rigtigt, og det har jeg allerede sagt i Udvalget, og gjentager det her. Derimod maa ved Medhjælpssummerne Ministeren været stillet lige over for Individerne med et friere Skjøn over deres Forhold, og den hele Tiprocentbetragtning passer ikke der. Det ønsker jeg for Lydeligheds Skyld at gjentage her.

Ordføreren: Jeg kan sige, at i denne korte Udtalelse forlanges en større Frihed, end Udvalgets Flertal har villet give ved dets Til-

trædelse af disse Forslag; thi da kunne Lønninger under 600 Rd. ikke faae i alt Fald en rimelig Fordeel af de 35,000 Rd.; men jeg antager, at den ærede Minister nu ved en Overveielse af vor Betragtning vil saa væsentlig komme denne imøde, som Forholdene overhovedet tillade det.

Winther: Det Forslag, som er fremkommet fra det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Antvær) i Forbindelse med hans Motivering deraf og forskjellige Ytringer, som han ved denne Leilighed fremkom med, have bevæget mig til at sige et Par Ord om denne Sag, som jeg ellers ikke havde tænkt at udtale mig om. Der er af den ærede Rigsdagsmand gjort en Betragtning gjældende, som væsentlig gaar ud paa, at der er noget Uretfærdigt eller i hvert Fald Ubilligt i, at man ikke giver en meget større Del af Embedsmændene Dyrtidstillæg end dem, der kommer med efter Flertallets Forslag. Jeg kan kun sige, at det meget godt kan være, at det forholder sig saaledes, som den ærede Raler og ogsaa det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) antydede, at der kan være Embedsmænd, som, skjøndt de faae en højere Lønning, dog kunne være flattere stillet, end Udskillige af dem, der ville faae Tillæg efter Flertallets Forslag; men naar Stillingen er en saadan, at man har Valget imellem, enten at lade en Del af dem faae og deriblandt navnlig dem, som mest trænge, eller ogsaa, at slet Ingen faar, saa forekommer det mig, at de, der have en dyb Overbevisning om, at det er Uret at lade en hel Del af Statens Tjenere lide Nød, ikke bør trække sig tilbage, men maa tage det Forslag, som er det eneste mulige. Det forundrer mig, at det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds væsentlig af formelle Grunde har villet lade saa mange Medborgere forblive i en saa slet Stilling, naar han dog ikke har kunnet sige, at det var et absolut forfæstligt Princip, der blev gjort gjældende. Med Hensyn til det formelle Princip er det ogsaa underligt at tænke sig, at det skulde have saa stor Betydning, naar det ærede Medlem først siger os, at det Forslag, der maatte blive vedtaget i denne Finantslov, kun gjælder for et Aar. Det kan ikke blive gjentaget uden en fornyet Beslutning til næste Aar, hvor man atter har Sagen fuldstændig frit stillet, saa at det forekommer mig underligt at sige, at det let kan blive til en delvis Revision af Lønningslovene. Det vil jo dog afhænge af Flertallet i Thinget til enhver Tid at forhindre det, hvis man ikke finder, at der er nogen særlig Grund til at gjentage det. Men som sagt, jeg finder, at dette er at drive Konsekvensen lidt vel vidt paa mange Menneskers Betskning. Den anden Bemærkning, som det ærede Medlem fremkom med, var, at Forslaget var utilfredsstillende. Dette har jeg allerede omtalt. Fordi man ikke kan faae alle dem med, som trænge,